

Principiel sag om omstødelse af løbende finansielle sikkerhedsstillelser

Andreas Medom Madsen
Partner

Per Astrup Madsen
Partner

Martin Bolund-Bach
Advokat

Højesteret har i en principiel sag omstødt to indbetalinger af supplerende sikkerhed for gældsudvidelser, der skyldtes markedsbetingede forhold, i medfør af konkurslovens § 70.

Parterne i sagen for Højesteret var Copenship A/S under konkurs, der var moderselskab i en rederikoncern, og Selskabet A, som bl.a. drev virksomhed med risikostyring, herunder "hedging"-løsninger på brændstofpriser. Copenship A/S og A indgik i 2011 aftale om afdækning af Copenships risiko i forbindelse med udsving i markedsprisen på brændstof (bunker). I tilfælde, hvor selskabet A's tilgodehavende overskred en i forvejen fastsat grænse, kunne A ifølge aftalen afgive påkrav med krav om, at Copenship skulle stille supplerende sikkerhed inden for én hverdag efter påkrav.

Grundet sagens principielle karakter henviste byretten sagen til behandling ved landsretten som første instans. Sagen vedrørte, om to supplerende sikkerheder, som var stillet henholdsvis 3 og 4 dage efter afgivelse af påkrav i medfør af en aftale om finansiell sikkerhedsstillelse, kunne omstødes efter konkurslovens § 70, henset til at værdipapirhandelslovens 58 I, stk. 2, jf. stk. 1, (i dag kapitalmarkedslovens § 202, stk. 2) fastslår, at en finansiell sikkerhed i lovens forstand, som er stillet uden unødigt ophold, ikke kan omstødes efter konkurslovens § 70.

A gjorde blandt andet gældende, at såfremt sikkerhedsstillelse efter henholdsvis 3 og 4 dage var for sent, ville dette skabe udfordringer i relation til internationale standardaftaler på området (ISDA). Det blev videre gjort gældende, at selvom parterne ikke direkte var omfattet af collateral-direktivet måtte direktivet på grund af den brede implementering i dansk ret være retningsgivende, og at kravet i den danske værdipapirhandelslov om, at sikkerheden for at være uomstødelig skal stilles uden unødigt ophold var i strid med direktivet. Finans Danmark var for både Østre Landsret og Højesteret indtrådt som biintervenient til støtte for A.

Højesteret stadfæstede imidlertid Østre Landsrets dom og fastslog, at de to supplerende sikkerheder, som Copenship stillede, ikke blev stillet uden unødigt ophold, og at betalingerne derfor var omstødelige efter konkurslovens § 70. Højesteret fastslog videre, at der i denne sag ikke var anledning til at overveje, om værdipapirhandelslovens § 58 l, stk. 2, var direktiv-konform, idet forståelsen af bestemmelsen i værdipapirhandelslovens § 58 l, stk. 2, ikke giver anledning til tvivl, og den aftale, der var indgået mellem sagens parter, ikke var omfattet af collateral-direktivet. Højesteret bemærkede i øvrigt, at årsagen til, at de to sikkerheder først blev stillet henholdsvis 3 og 4 dage efter påkrav, efter bevisførelsen var Copenships manglende likviditet, og at det allerede af den grund ikke kunne antages, at sikkerhederne ville have været beskyttet af collateral-direktivets artikel 8, stk. 3, hvis direktivet havde fundet anvendelse.

En anmodning om præjudiciel forelæggelse for EU-Domstolen blev ikke taget til følge.

Afgørelsen er den første vedrørende rækkevidden af undtagelsesbestemmelsen i værdipapirhandelslovens § 58 l (i dag kapitalmarkedslovens § 202), og afgørelsen vil utvivlsomt hos nogle virksomheder give anledning til overvejelser om praksis vedrørende administrationen af løbende finansielle sikkerhedsstillelser.

Sagen blev ført på vegne af konkursboet Copenship A/S v/kurator advokat Per Astrup Madsen. For Højesteret blev sagen ført af advokat Andreas Medom Madsen, DLA Piper Denmark. For Østre Landsret blev sagen ført af advokat Peter Hedegaard Knudsen, DLA Piper Denmark.